

סבתא,

אנחנו חולקים את אותו תאריך יום ההולדת (27.3) וקשר הדוק בן שנים. את אהבת הספר, קיבלתי ממך ובפרט את הנגזרת המיוחדת של ז'אנר המדע הבדיוני.

אותה סוגה של סיפורת שכל כך תאמה לסקרנות הבלתי נדלית שבך ולפליאה הקסומה של מה עוד ימציאו לנו ומה עוד יכול לבוא.

והפלאים וההמצאות אכן באו, בכמעט שני יובלי החיים שלך את ראית הכל, מהדלות באנגליה בתקופת השפל הגדול, לבריחה מהבליץ על לונדון להכשרה בכפר, כשאת עוד לא בת 17. להיטלטלות בים במסגרת עלייה ב', מחנה מאסר בקפריסין והקמה של מדינה מכלום וקיבוץ מבזלת וטרשים (ואת כל זה עשית עוד לפני שמלאו לך 25- מדהים).

תוך כדי חניכת וטיפול באינספור אנשים, הכרת את שותפך לחיים, הקמת משפחה, והיית היסוד היציב והשקט שלה.

באמת הספקת לראות הכל עד כדי כך שבשנים האחרונות אהבת להגיד שלמדע הבדיוני כבר אין מה לחדש לך כי את כל הנבואות שקראת, יצא לך לראות מתגשמות.

אז כשאני בא להגיד שלום אני בעצם מבקש לחגוג חיים שנחיו עד תום ושהשאירו חותם בחינוך, בקהילה, בקיבוץ וכמובן במשפחה.

אנשים אוהבים מספרים ותאריכים כאמצעי עזר לזכרון וכבסיס לסיפורים, אז חשבתי לעצמי שזה היום הנכון להזכיר שב-17/03/1947 היום לפני 73 שנה סבא וסבתא התחתנו, כלומר "באמת" התחתנו.

הסיפור הולך כך: בתחילת פברואר הם באו למזכיר (אז עוד בכפר בלום) אמרו שהם נשואים וקיבלו אוהל משפחה, אבל לביצוע "הרשמי" של חתונה הם הגיעו רק ב-17 למרץ, לאורך כל השנים את יום החתונה חגגו בפברואר ורק הקטנוניות של הילדים בני הדור השני ועכשיו שלי בן הדור השלישי שחייבים להיות לפי הספר קיבע את היום בלוח השנה ובזיכרון.

אז סבתא כשאת פוגשת את סבא שם למעלה תגידי לו שפשוט איחרת קצת לתאריך האמיתי (ואם הוא שואל למה, את תמיד יכולה לטעון שזה בגלל קשיי זיכרון).

אם הזכרתי את החתונה של סבא וסבתא אז אני רוצה לסיים בבית הראשון מהבריכה שסבתא כתבה לחתונה של צילה ב-1977:

"מפתח ביתי
 העולם בכף ידי
 אני בטבורו
 מעגל חובק, לא חונק.
 מטעים, תל רומן,
 קולות טלאים, קרקור פרגיות,
 רעש מכונות ומחרטות.
 אוטובוס עובר, גדוש שמחת חיים ונעורים
 סבתות תופרות במחסנים
 ומן הפעוטונים, ציוץ הזאטוטים, בנים, נכדים
 המים מתרוקנים בבריכת השחיה,
 ואיש מעיף מבט חטוף לעבר הרמה והר החרמון.
 כאן המעגל נסגר על בית העלמין
 זה עולמי מפתח ביתי."

נוחי בשלום בעולמך סבתא.

דותן מעין

סבתא רחל

שלשום, אחרי שקיבלנו את הבשורה, אבא ואני מצאנו את עצמנו יושבים ב - 1
 בלילה ומעלים זכרונות שקשורים בסבתא. אמנם הזיכרונות של כל אחד ממנה
 היו שונים - לאבא זכרונות ממנה כאמא בקיבוץ, ולי זכרונות מהיכרותי איתה
 "רק" 20 שנה, אבל במהלך השיחה התברר לנו דבר אחד בולט.

כל אחד שנמצא פה מכיר את סבתא מזווית ותקופה אחרת- בין אם כחברת
 קיבוץ צעירה וחרוצה שהקימה את הקיבוץ ב2 ידיה ובין אם כאמא, כגננת ואשת
 חינוך, כסבתא צעירה או כסבתא לא כל כך צעירה שרוכבת על אופניים בעצמה
 גם בגיל 85. אבל מה שמשותף לכל אחת מהזוויות האלה הוא שכולן מרכיבות
 את דמותה המיוחדת, ובכולן בלטה סבתא באישיות מלאה האור שלה.

סבתא, החיוך התמידי שלך, העדינות, הבריטיות שאפיינה אותך והצניעות ליוו
 אותך בכל מקום שהלכת. עכשיו את יכולה להסתכל לאחור בגאווה על חייך.